

určitého měřítka pro podávání a zakládá neplatnost domluvy. Vždyť mohou druzí koupěchtiví, vědí-li, že jiný do určité sumy jíti musí, býti odražení od podávání, míníce podávati jen do sumy menší. I stanovení takového měřítka tedy působiti může na volnost rozhodnutí koupěchtivých, jak mají podávati. Účel dvorního dekretu byl by zmařen, kdyby se účastníci mohli odvrátiti úplatami od toho, aby na úkor vlastníka nebo spoluvlastníka nedražili. Úmluvou takovou může se působiti na výtěžek dražební a jeho snížení, čemuž právě dvorní dekret chtěl zabrániti. Z toho důvodu nutno spornou úmluvu považovati za neplatnou a ničí a nelze z ní žalovati (§ 879 obč. zák.).

Čís. 4778.

Postoupen-li dovolaným soudem spor soudu příslušnému (§ 261, odstavec šestý c. ř. s.), stačí, že důvod, zakládající příslušnost tohoto soudu, byl tu v době, kdy žaloba byla vznesena u soudu, prohlásivšího se nepřislušným, třebas po té odpadl.

Skutečnosti, opodstatňující příslušnost soudu, jemuž byl spor původně dovolaným soudem postoupen, netřeba uvést již v žalobě. Stačí, byly-li uvedeny zároveň s označením soudu, jemuž měl býti po vznesené námitce nepřislušnosti spor postoupen.

(Rozh. ze dne 5. března 1925, R I 173/25.)

Zemský soud v Brně usnesením ze dne 8. května 1924 vyhověl námitce místní a věcné nepřislušnosti a k návrhu žalující banky odstoupil spisy po rozumu ustanovení Šu 261 c. ř. s. zemskému soudu civilnímu v Praze k příslušnému jednání, odůvodniv svůj výrok tím, že žalovaný nemá v obvodu dovolávaného soudu žádného majetku, a jmění, které má, totiž 41 Kč 80 h u poštovní spořitelny v Praze, jest v obvodu zemského civilního soudu v Praze (§ 99 j. n.). Při prvním ústním líčení vznesl žalovaný u zemského soudu civilního v Praze námitku místní nepřislušnosti, odůvodniv ji tím, že v žalobě nebyly uvedeny skutečnosti ohledně příslušnosti, které by odůvodňovaly příslušnost tohoto soudu, že teprve při ústním jednání dne 5. února 1924 tvrdila žalobkyně přea zemským soudem v Brně, že žalovaný měl v době podání žaloby v Brně u šekového úřadu v Praze pohledávku, že však v době, kdy žalobkyně ono tvrzení přednesla, neměl žalovaný v Praze již žádné pohledávky, poněvadž jeho účet byl u šekového úřadu zrušen. Soud prvě stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti z toho důvodu, že, když je zjištěno, že v čase dojití žaloby k zemskému soudu civilnímu v Praze, t. j. dne 27. června 1924, žalovaný již v jeho obvodu majetku neměl, ježto jeho účet u šekového úřadu v Praze dne 21. března 1924 byl zrušen, jest námitka místní nepřislušnosti odůvodněnou. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku místní nepřislušnosti. **D ů v o d y:** Názoru prvního soudu sdíleti nelze. Žalobkyně opírala příslušnost zemského soudu v Brně proti žalovanému o to, že má v Brně nájemní pohledávku ve výši 560 pol. marek. Když pak žalovaný vznesl při prvním roku námitku

místní nepříslušnosti, popřev údaje žaloby, odůvodnila žalobkyně místní příslušnost zemského soudu v Brně při ústním jednání dne 5. února 1924 dále tím, že žalovaný má u poštovního šekového úřadu v Praze pohledávku 41 Kč 48 h, která po právu tu byla již v době podání žaloby. Tato okolnost byla také zjištěna a zjištěno také, že pohledávka tato pozůstávala ještě v době onoho přednesu žalobkyně, ježto účet ten zrušen byl 21. března 1924. Dle ustanovení šestého odstavce Šu 261 c. ř. s. postoupením spisů soudu příslušnému neruší se zahájení sporu. Zahájení sporu nastává dle Šu 232 c. ř. s. doručením žaloby žalovanému. Dle ustanovení Šu 29 j. n. soud v právních záležitostech, které byly u něho zahájeny, zůstává příslušným až do jejich ukončení, byť se i okolnosti, které při zavedení řízení rozhodnými byly pro určení příslušnosti, za řízení změnily. Z toho následuje, že pro řešení otázky, zda soud, jemuž spisy dle Šu 261 c. ř. s. byly postoupeny, je příslušným, rozhodna je doba, kdy spor byl zahájen, totiž doručení žaloby a nikoliv doba, kdy spisy (žaloba) došly soudu. Ježto jest zjištěno, že žalovaný v době podání žaloby u zemského soudu v Brně měl majetek v obvodu zemského soudu v Praze, zůstává tento soud místně příslušným, třebaže později žalovaný majetku toho pozbyl. Nepadá na váhu, že žalobkyně hned v žalobě místní příslušnost tohoto soudu onou okolností neodůvodňovala, poněvadž nemohla věděti, jaké stanovisko zaujme žalovaný k žalobním tvrzením a zda a z jakého důvodu vznese námitku místní nepříslušnosti. Stačí, když okolnosti, opodstatňující příslušnost soudu tu byly v čase podání žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá Šu 261 c. ř. s. odstavec šestý, připojenému nařízením ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. Podle tohoto předpisu může soud žalobu postoupiti soudu žalobcem uvedenému, aniž se tím ruší zahájení sporu, není tudíž nucen vyhověti námitce nepříslušnosti soudu a žalobu odmítnouti, a je proto v tomto případě pohlížeti na věc tak, jakoby žaloba byla hned z počátku podána u příslušného soudu, a věc byla řádně zahájena u tohoto soudu (§ 29 j. n.). Účelem zákonodárcovým bylo předejiti novému podání žaloby, by mohlo o žalobě, původně podané u nepříslušného soudu, býti nadále jednáno u příslušného soudu, jemuž byla věc prostě postoupena. Postačí proto, že v době, kdy spor byl zahájen u zemského civilního soudu v Brně, byla tu skutečnost odůvodňující příslušnost zemského civilního soudu v Praze, a nestačí proto k oprávněnosti námitky místní nepříslušnosti soudu, že skutečnost ta pominula později, v tomto případě nejen po doručení žaloby, nýbrž i po ústním jednání ze dne 5. února 1924, kdy žalobkyně dovolala se příslušnosti pražského soudu. Nezáleží na tom, že žalobkyně neuvedla skutečnosti té již v žalobě, nýbrž teprve při jednání dne 5. února 1924, kdy žalovaný namítl místní nepříslušnost brněnského soudu, neboť nutnost toho nevyplývá z Šu 261 poslední odstavce c. ř. s., podle něhož postačí, by žalobce teprve po námitce nepříslušnosti uvedl soud, jemuž má býti žaloba postoupena. Postačí proto také, když teprve

nyní uvede skutečnost, odůvodňující příslušnost dalšího soudu, by procesní soud mohl podle další věty posouditi, zdali tento druhý soud není zřejmě nepříslušným. Žalobce jest již za těchto okolností v nevýhodě tím, že spor protáhne se postoupením žaloby a že po případě nese náklady jednání před nepříslušným soudem, není však důvodu stížiti jeho postavení ještě tím, by žalovanému dána byla po případě možnost zmařiti změnou skutečností důvod příslušnosti, ještě než spisy došly druhého soudu.

Čís. 4779.

Pro použití Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s. jest lhostejno, zda jde o nepříslušnost zhojitelnou či nezhojitelnou.

Jde o případ Šu 3 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., byla-li předepsána náhrada škody způsobené při řízení automobilu.

(Rozh. ze dne 5. března 1925, Rv I 1929/24.)

Žalobci byl doručen náhradní nález zemského vojenského velitelství, jímž mu byla uložena náhrada škody způsobené při řízení vojenského automobilu dne 16. května 1923. Žalobu dle zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. o zrušení nálezu podal žalobce dne 16. června 1923 u okresního soudu pro Horní Nové Město v Praze, který ji odmítl pro místní nepříslušnost, načež žalobce žalobu poslal okresnímu soudu pro Staré Město a Josefov v Praze, který o ní nařídil ústní jednání k 3. říjnu 1923, při němž usnesením žalobu pro místní a věcnou nepříslušnost odmítl a postoupil ji k návrhu žalobce krajskému soudu v Litoměřicích, kamž došla dne 18. října 1923. **Procesní soud první stolice** (krajský soud v Litoměřicích) žalobu zamítl. **Důvody:** Dle Šu 2 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. jest podati žalobu do 3 měsíců po té, kdy byl konečný správní nález doručen, a jest pro tuto žalobu příslušným sborový soud první stolice, u něhož nebo v jehož obvodě měl odsouzený v čase, kdy doručení se stalo, svůj obecný osobní soud. Toto znění zákona nezavdává pochybnosti o tom, že jest třeba žalobu podati v určené tříměsíční lhůtě u soudu k jejímu projednání příslušného. Nestačí proto podati žalobu u jakéhokoliv soudu, věcně neb místně nepříslušného a dlužno za to míti, že ve smyslu zákona žaloba podaná u nepříslušného soudu není v čas podána. Vzhledem k tomu, že žaloba došla ku krajskému soudu v Litoměřicích, který jedině jest v této věci příslušným, teprve dne 18. října 1923, tedy v delší lhůtě než tři měsíce po doručení konečného správního nálezu (16. května 1923), jest žaloba opožděna. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů, dodav, že předpisu Šu 261 c. ř. s. tu užití nelze, ježto jde o příslušnost nezhojitelnou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.